

En hardingfelespillende italiener i Brasil

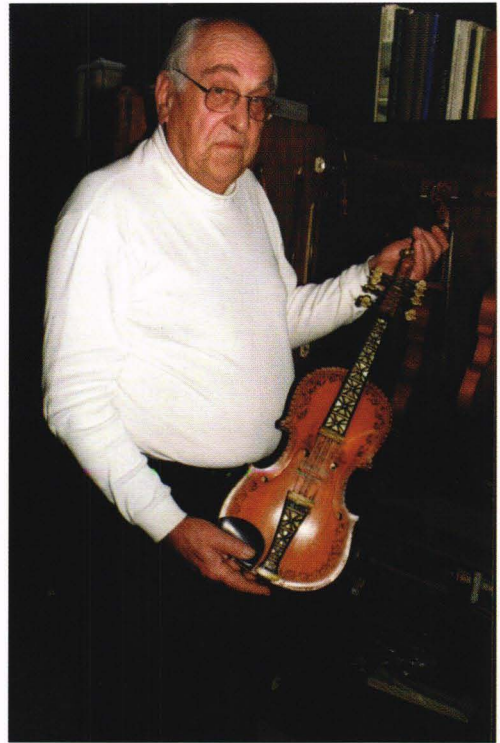
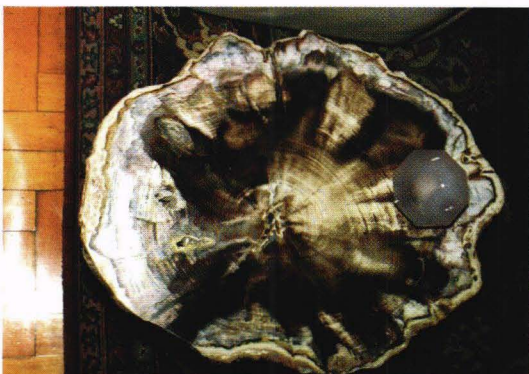
Av Per Nordrum

En hardingfele- og munnharpe-spillende, norsktalende, italiensk diplomat som har samlet på stein det meste av livet ble igjen i Curitiba i det sørlige Brasil da han nådde pensjonsalderen. Der sitter Guido Borgomanero sammen med sin norskættede Ragnhild og steller pent med en mineralsamling på over 5000 gjenstander.

For Borgomanero er alle mineraler og steiner en lidenskap han er blitt stadig mer besatt av siden han som 20-åring fant ut at det ville være interessant å studere planeten han bodde på. Siden har han lett etter og samlet på alt som han har ment var viktig i så måte. Blant de over 5000 objektene finnes det noen som antas å være 1,3 milliarder år gamle.

Å komme på besøk hos Guido og Ragnhild er som å komme til et geologisk museum. Straks man er innenfor hageporten blir man slått av stein som nok ble bearbeidet i god tid før de norske vikinger så dagens lys. Vel inne i stuen overmannes man nesten av alle glassmontre som lyser mot en med sitt enorme og mangfoldige innhold. Ja, selv et salongbord og andre småbord er noe for seg selv, med plater av 200 millioner år gammelt forstenet tre.

- Noe av det gjeveste jeg har, er denne kjeven av det eldste latinamerikanske mennesket, Lago Santa, som er 30.000 år gammel, sier

Borgomanero og tar oss videre til et Imperial Topas-krystall som han mener skal være det største i verden. Han har også en mindre utgave, som han antar er verdt omkring 150.000 dollar. - Alt av juveler i verden er representert i denne samlingen, sier han og plukket frem den ene godbiten etter den andre. Han snakker seg varm om hver enkelt gjenstand før han går videre.

- Du må etter hvert ha blitt en skikkelig ekspert på dette, sier vi forsiktig.

- Ja, jeg er en fremragende ekspert, repliserer Borgomanero ubeskjedit. Han forble sannelig ikke en tørr diplomat i sin 35 år lange karriere i Italias utenrikstjeneste. Hele livet han han bokstavelig talt vært jordnær. Og steinsamlingen drasset han med seg, enten han var i Oran i Algerie, Rio og Sao Paulo i Brasil, i Geneve i Sveits eller Sofia i Bulgaria - eller i Oslo. Til Oslo kom han som ambassaderåd i 1963 og ble i fire år og ti dager. Det var i Norge han på rekordtid lærte seg norsk og forelsket seg i hardingfela og Ragnhild. Guido hadde vært på norsk jord bare et par måneder før han både snakket og spilte på norsk i NRK.

- Norge er den tredje heimen for meg, fastslår han. Med italiensk som syngende morsmål

takler han godt nynorsk-diftongene. De to andre heimane er Italia og Curitiba. Det siste stedet var han generalkonsul for sitt land da han nådde pensjonsalderen. Og der trivdes han så godt at han valgte å bli. I dag er det en by med 1,8 millioner innbyggere, på mange måter en mønsterby som gjerne kalles Brasils «miljøhovedstad». - Denne byen er noe helt spesielt. Her kan du Leve. Her blir man

ikke isolert, som i Roma. Folk omgås sosialt og vennskapelig. Curitiba har ennå ikke fått storbyens mange problemer, sier han.

I Norge måtte Borgomanero selvsagt også grave i norsk jord. - Noen fossiler har jeg funnet egenhendig ved Hamar, sier han og peker på hyllen under 190 millioner år gammel forstenet møkk fra Scaphonix Fischeri før han stanser opp ved tanngarder fra mastodonter som han fikk i Bulgaria. Han kan også by på 140 millioner år gamle fossiler av mesosaurier, verdens første dinosaurer. I en hylle nede ved gulvet finner vi flere fotavtrykk av både store og små dinosaurer. Hud og hår fra mammut hører selvsagt med til samlingen. Samt en vel meterlang forstenet fisk som nok ikke fikk spist ferdig før den døde brått for 130 millioner år siden. I alle fall har den fremdeles en annen fisk i munnen.

- Ja, denne samlingen er nok et unikum i hele

Latin-Amerika, så metodisk som den er organisert, sier 77-åringen stolt. - Jeg har hatt mange museumsdirektører her som har spurt: «Hva vil du ha for det eller det?» Men jeg kan jo ikke selge noe av dette. For meg ville det være det samme som å selge en finger.

